

Nr 513.

Av herr **Osberg**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 21,
med förslag till lag om allmänna vägar m. m.

Enligt Kungl. Maj:ts proposition nr 21 med förslag till lag om allmänna vägar föreslås bland annat, att för varje vägdistrikt och för varje stad, där allmän väg finnes, skall utses en vägnämnd. Denna vägnämnd skall enligt lagförslaget fullgöra vissa uppgifter.

Vid byggande av väg uppstå i regel tvister, både befogade och icke befogade, om vägens sträckning på marken.

Under de närmast föregående åren har detta spörsmål i hög grad blivit uppmärksammat, beroende på att vederbörande förrättningsmän vid stakning av vägar i allt för hög grad underkänna betydelsen av att, där så lämpligen kan ske, skona åkerbruksjord och förebygga försvårad brukning av denna.

För min del har jag länge haft den uppfattningen, att vid stakning av väg på marken skulle det finnas en nämnd, som jämte förrättningsmannen hade beslutanderätt beträffande vägens sträckning. Från många synpunkter skulle detta medföra stora fördelar och på ett tidigt stadium bilägga uppkomna tvister samt förebygga överklagande hos myndigheter m. m.

När nu här återopade lagförslag innebär tillsättande av vägnämnder i distrikten, vill jag föreslå, att i dessa nämnders uppgifter även ingår att närvara vid vägars stakning å marken samt att nämndens ledamöter och vederbörande förrättningsman böra äga lika beslutanderätt.

På grund av det anförda hemställer jag vördsamt,

att riksdagen måtte besluta, att vid stakning av allmänna vägar skall vägnämnden jämte vederbörande förrättningsman besluta om sträckningen på marken;

samt att vederbörande utskott måtte vidtaga de ändringar i lagförslaget som denna min framställning påkallar.

Stockholm den 31 januari 1934.

Oscar Osberg.

